

Aar har udvidet hendes Omraade og gjort hende sikrere og rigere. Nu er det ikke saaledes at forstaa, at hendes Kameliadame i 1896 var den samme som hendes Marguerite er nu, eller at hun spiller Cyprienne nu, som hun spillede i „Lad os skilles“ i 1895. Vi har jo Lejlighed til at se Zaza igen, som Fru Nansen spillede i 1899 paa Dagmartheatret, og har Lejlighed til at mindes og sammenligne. Men der er dog næppe Tvivl om, at det hun midtvejs mellem da og nu naaede som Thora Parsberg og som Agnete, betegner hendes Kunstnerinde-Standpunkt.

Hun gemmer sig ikke hen bag sin Figur, hun er, fra hun træder ind paa Scenen og til Tæppet falder, Fru Nansen, der tolker et dramatisk Arbejde. Hun maskerer sig ikke, hun ændrer ikke Gang og Gestus, hun individualiserer ikke Stemme, Blik, Ytringer for Vrede, Sorg, Overraskelse eller Omhed. Vivednoagtig, hvad der vil ske, naar det paakræves

af Situationen. Hun er mere en fremragende Foredrager end en selvskabende Skuespillerinde. Studium af Scenens Teknik vilde have lært hende at skille Udtryk og variere sine Figurer. Langt ringere Skuespillerinder er heri hendes Overmænd. Hun har aabenbart ikke villet naa derhen. Hun har følt, at hendes naturlige Udtryksformer formaade at dække Scenens Krav, og hun er derfor bleven staaende ved dem.

Det er paa samme Tid hendes Styrke og hendes Svaghed: Mens hun i Virkeligheden spænder over et forbausende Maal af Oktaver, vil uforstaaende let falde paa at kalde hende begrænset. De vil overse, at denne Kunstnerinde formaar at stille sine Kvinde Virkemidler til Scenens Raadighed i langt større Omfang end nogen anden dansk Skuespillerinde. De vil læste sig ved, at det er den samme Kvinde, der smiler og ler, sukker og græder. Og de vil glemme, at ikke én af ti kan slaa til blot i Halvdelen af disse Situationer uden at omskabe sig helt. Det er Uforstand, der siger, at Fru Nansen altid er ens, det er derimod rigtigt, at hun altid er Fru Nansen. Hendes Stjerne vil derfor stige eller dale i samme Forhold som Tilskuerkredsen kræver Naturlighed eller Teater. Den har sikkert staaet i Zenith i den Periode, da den Ibsenske og efter-Ibsensk Kunst forlangte den sande Menneskelighed. Den der „spiller sig selv“, giver et Menneske. Smagen gaar nu i en

noget anden Retning. Jævnfor „Milepæle“s store Succes ilfor, „Teddys“ i Aar. Nutidens Tilskuere ynder at se Arbejdet bag Præstationen. Fru Dybwad, Fru Bodil Ipsen i Vorden, Fru Hennings, der var, Fru Bloch, der er, staar den moderne Smag nærmere end Fru Nansen.

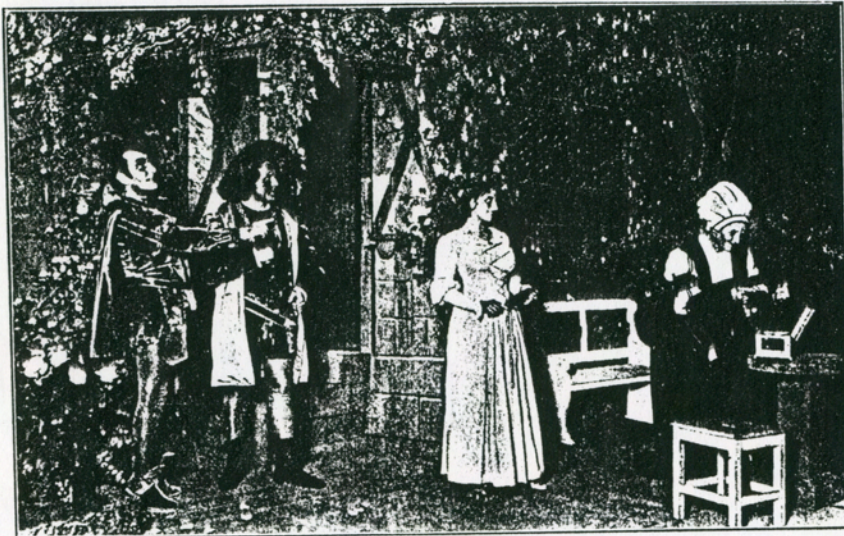
Med andre Ord man forlanger, at der spilles Komædie, og selv det mest rutinerede „Herredømme over sig selv“ — hvad der i

Af Victoria-Teatrets Repertoire.

Forandring Iryder!

Efter sit interessante Böcklin-Eksperiment har Victoria-Teatret paany ført sine Tilskuere tilbage til Virkeligheden. Hovedbegivenheden i de senere Uger var en tysk Film, „Eva“, med den berømte Henny Porten i Hovedrollen. Gennem Udførelsen af denne fordringsfulde Rolle bekræftede Henny Porten atter, hvor mesterligt hun behersker hele denne menneskelige Følelses-Skala.

Efter „Eva“ gor Victoria-Teatret igen et Forsøg paa at vise, hvorvidt der herhjemme er Chancer for de særlig lange Film. Richard Voss' „Skyldig?“ er en Folkekomedie, der foregaar indenfor de bredeste Lag. Den spiller i to Timer, hvad der — ligesom ved Böcklin-Filmen — har nødsaget Teatret til at forhoje

Det kgl. Teater: „Faust“

Fot. H. Damgaard

Hr. Helge Nissen Hr. Niels Hansen Frk. Tenna Frederiksen Fru Jonna Neiiendam

Virkeligheden betegner det, Fru Nansen ved Arbejdet har naaet — vil ikke være nok til at bevare Herskernavnet. Hvis Fru Nansens Ærgerrighed gaar i Retning af at bevare Sceptret blandt vore sceniske Kunstnerinder — i Sandhed et bitte lille Droeningedømme — saa maa hun udvide sit Omraade, lære at krybe bag sine Figurer og demonstrere dette sit Arbejde for et skonsomt Publikum.

Hun har gjort smaa Forsøg derpaa, saaledes f. Eks. ilfor i „Ildproven“s første Akt, men Gud ved om hun i sin Stilling som fri Udoøver af Skuespilkunst faar Tid og Lejlighed til at fortsætte disse Forsøg.

Og saa er det endda ikke helt sikkert, om ikke det, hun yder med sine mange Oktaver er det værdifulde i hendes Kunst, med andre Ord, om hun i Virkeligheden hører til dem, der kan og skal „spille Komædie“. Der er vist saa meget Mandfolk i hende, at hun kan klare sig uden det.

Og hermed vender vi tilbage til de lærde — vort Udgangspunkt! det vi overlader de læge at misforstaa, at vi nævner f. Eks. Thora Parsberg, den stolteste Kvinde i Norge i samme Aandedræt som Ordet Mandfolk. Disse læge vil vi anbefale at spekulere over, hvorledes „As you like it is“ og „Romeo og Julie“ blev spillede for Elisabeth af Shakespeares Kamerater.

Palle Rosenkrantz.

sine Priser. En Tugthusfange kommer hjem, begaar et Mord samme Dag, han forlader Fængslet, hvis Porte følgerig atter lukker sig efter ham. Det var en Film, rig paa Spænding og udført af rutinerede tyske Kunstnere.

Saa kommer imidlertid en Film, som tør siges at ville vække adskillig Opsigt. Victoria-Teatret ynder jo det sensationelle, og sjældent har man iscenesat et Drama mere rigt paa voldsomme Effekter end her. Dets Titel er „Katastrofen i Dokken“, og det foregaar i en Storstad. Hovedpersonen, en Ingeniør, har fuldført et teknisk Stovværk — Dokken —, der imidlertid som Følge af en Konstruktionsfejl paa selve Indvielsesdagen styrter sammen. Denne Scene er Filmens store Sensation. Den er optaget i Sommer i Københavns Flydedok, som Filmselskabet „Danmark“ havde lejet, og clouet er, at Vandet paa et givet Tidspunkt styrter ind og river alle med sig i sin Malstrøm. Ved Optagelsen i Sommer ude paa Flydedokken begravede Vandet ca. 100 Skuespillere og Statister; en var lige ved at drukne. Da Ingeniøren ser sit Værk ødelagt, bliver han vanvittig og føres til Sindssygehospitalet. Her overværer man en meget uhyggelig og kras-realistisk Scene, der leder Tanken hen paa „Dr. Goudrons System“ paa Frederiksberg Teater: nogle sindssyge Patienter overfalder deres Læge, men Ingeniøren, hvem man troede gal, styrter til og redder ham, og har

Fru Hildur Møller i „Dok-Filmen“

saaledes manifesteret sin normale mentale Tilstand. Han vender tilbage til Hjemmet. Hele Byen er oplydt af et stort Karneval, og Ingeniørens Frue er med. Han mistænker hende for Utroskab . . . er atter lige ved at knække sammen, men den unge Kone godtgor sin Uskyldighed, og Tilskuerne skimter en lykkelig Udgang paa Høltens mange Trængsler.

Ved Siden af de alvorlige og uhyggelige Scener rummer „Katastrofen i Dokken“ adskillige pudsige. Vi nævner saaledes en Five o'clock i Vandet: Damer og Herrer i Bade-dragter vadende i Vand til Knæet omkring et veldækket Thebord, som rager op af Bolgerne.

Ingeniøren spilles af Hr. Valdemar Møller ved det kgl. Teater, Hustruen af Fru Hildur Møller, Lægen, der overfalder, af Rasmus Ottesen, de sindssyge Patienter af Ahnfeldt-Ronne, P. Andersen, Otto Conradsen, Hugo Bruun m. fl. Endvidere medvirker Rich. Jensen (en ung Ingeniør), Fru Jonna Neiiendam (en gammel Dame) og den skønne Gudrun Houlberg, som i Karnevalsakten briller i et pragtfuldt hollandsk Nationalkostyme.

Den opsigtvækkende Film faar Premiere i nær Fremtid.

Peter Frstrup. (1854—1913.)

Et Tilbageblik over en afsluttet Virksomhed.

I en Alder af 60 Aar er Peter Frstrup død i sit Hjem i Charlottenlund den 13. November d. A. Med ham forsvinder en ejendommelig Fremtoning i den danske

dramatiske Literatur og Teaterhistorie. — Oprindeligt var han Fotograf, Skuespiller har han ogsaa været, og Lyst til Scenen havde han altid haft. Da han begynde at sysle med at lave Skuespil, havde det kongelige Teater Eneret paa det egentlige Drama, Casino spillede lettere Ting, som Farcer og Lystspil samt Folkekomedier og Udstyr-stykker, Folketeatret opførte under Watt udenlandske, lettere Sager, Holst'ske Lystspil og de af det kgl. Teater frivogne danske Ting. Dansk Dramatik Historie, der indledes saa glansfuldt med Holberg, betegnedes lige til Heibergs Dod kun af faa Navne knyttede til den danske Skueplads paa Kongens Nytorv. Privatteatrenes Opstaaen ændrede ikke dette Forhold væsentligt. Det bestod endnu i Fristrups Ungdom. Dramatiken var udtomt med de store over Oehlenschläger, Hertz og Heiberg til Hostrup, alt andet var kun spredt og enkelt, nogen Kreds af danske Dramatikere eksisterede ikke.

Det var særligt, efter at Abrahams var bleven Folketeatrets Direktør, at Frstrup traadte i den Forbindelse med Scenen, som han vedligeholdt til sin Dod. Abrahams havde Blik for hans Evner og benyttede hans Dramatisering af „Landmandsliv“. Sammen med afdøde Carl Markmann dramatiserede han „Marstals Plads“, der gjorde en vis Lykke. Selvstændigt skrev han „Rosenborg“, et Skuespil om Christian den 4de og Corfitz Ulfeldt, der klarede sig helt godt skønt uden Værdi.

Imidlertid var Privatteatrenes Repertoire blevet betydeligt udvidet. Det kgl. Teater havde opgivet sin Eneret, og Ira Udstillings-aaret og Dagmar-teatrets Aabning begynder en helt ny Tid for kopenhavnsk Skuespil. Der opstaa som Aflosere for M. V. Bruun, Fritz Host, Vilh. Østergaard og Erik Bøgh en hel Række af Skribenter, der engang imellem faar opført Skuespil paa Kongens Nytorv, men ikke er for fine til at søge til

Hr. Vald. Møller i „Dok-Filmen“

Abrahams, Andersen, Bruun og deres Aflosere. Her kan nævnes Holger Drachmann, Emma Gad, Edgard Hoyer, Gustav Esmann, Otto Benzon og Edvard Brandes, og yderligere henimod Slutningen af 90'erne, da Martinus Nielsen indledede sin højt fortjente Virksomhed som Støtte og Fremmer af ung dansk Skuespilkunst overfor det kgl. Teater med Einar Christiansen som Solist, føjes til denne Række Sven Lange, Helge Rode, Gustav Wied og P. A. Rosenberg, siden supplerede med Henri Nathansen og Hjalmar Bergström m. fl. — nu er der vist over 20 „Dramatikere“.

Fremfor de fleste af disse havde Frstrup sin sceniske Erfaring og sit under Arbejdet for Abrahams erhvervede Haandelag. Medfødt var en vis Evne til at vælge Situationer, forme Optrin, finde Aktslutninger og navnlig gore de rigtige Udsnit af Fortællingen. Hvad der manglede ham var Originalitet i Replik og Idé, Kultur og virkelig literær Sands. Han varierede træfsikkert og dygtigt alle de staaende Paahit, hele det Scribeske Register. Han vidste nøjagtigt, hvad der gjorde sig hos Publikum. Kravestovler skulde man undgaa saavel som Pudderparykker, at dyppe Pen i en Tekop og drikke af et Blækhus var sikre Træffere, at lade Personer paa Scenen høre, hvad de ikke maatte vide, var udmærket, og at benytte Tjenestefolk som Forklarere af Forhistorie, var altid sikkert ect.

Alt dette elementære kunde Frstrup paa sine Fingre, han var en Mester i at servere dramatisk. Saa var det Tilfældet førte ham sam-

Hospitalscenen af „Katastrofen i Dokken“